

HARLEQUIN®

AJALOOLINE ROMAAN

*Kiblasõrmust
otsimas*

Elu suurim seiklus...

Carla Kelly

Carla Kelly
THE WEDDING RING QUEST
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Carla Kelly
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03289315
ISBN 978-9949-25-706-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Pühendatud oma sugulastele ning
kõikidele meestele ja naistele,
kes sõja tõttu ühel või teisel kombel kannatasid.

„Mary, mu arm”

Trompetid hüüavad, lipud lehvivad,
helkivad odad on võitluseks reas;
sõjahüüd kaugele kajab,
lahing on lähedal, verine, karm;
pole see mõirgav meri ega kahurid kaldal,
mis tekitavad igatsust eemale jääda;
ei tekita seda ka kauge sõjahüüd –
seda tekitad sina, Mary, mu arm!

Robert Burns

Esimene peatükk

Kapten Ross Rennie sisetunne ütles, et see pole tava-pärane tagasipöördumine Plymouthi. Temast kogenum fregatikapten, kellega ta oli vestelnud maailma teises ot-sas – surnud nagu paljud teisedki sõbrad –, oli sellest rää-kinud oma laevalt posti üle andes.

Peale liiga kaua soolas olnud lihast ja rohelisteks tõmbu-nud veest rääkisid nad ka hiljutistest Prantsuse või Hispaania lahingutest kohtades, kus riigitruud rahvuskaardid pidasid lõputut sõda. Kadunud kapten oli vaadanud Rossile tõsiselt otsa ja öelnud: „Mõnikord on võit kaotusest ainult juukse-karva kaugusel.”

Ross, kes oli tollal alles noor kapten, oli noogutanud ja püüdnud mõistatada, mida need sõnad peaksid tähenda-ma. Ja kui ta kolmekümne kuue kahuriga fregatt Abukir oli randunud ühel vihmasel päeval Plymouthis, oli Rossil rõõmu asemel hoopis õõnes tunne, nagu oleksid nad kao-tanud lahingu. See tunne oli tekkinud juba siis, kui laevale anti käsk ühineda Napoleoni eskortiva konvoiga pärast tema pagendamist Elbale 1814. aastal. Lühikese tagasitee vältel Prantsusmaalt oli ta seisnud kaptenisillal ja jälginud Bonaparte'i kaptenit Tom Ussherit fregatt Undauntedi pardal.

Ross sõitles ennast selle eest, et see mees teda võlus, ent maapaos keiser lausa tõmbas endale tähelepanu. Ross märkas, et ka mitmed teised teleskoobid olid suunatud Napoleonile.

Mida kauem Ross teda vaatas, seda suuremaks muutus ta sisemine erutus ja lüüasaamistunne. Põhiloomuselt rõõmsameelse Rossi nägu tõmbus süngeks. *Ta on lühike ja jässakas*, mõtles ta. *Nii tavaline*. Ta mõtted läksid ohtlikule rajale, kõige ohtlikumale ohvitseri jaoks sel ajal. *Kuidas sai see mees kakskümmend neli aastat mu elu juhida* – tabas ta end küsimas.

Aga sai. Ross oli seilanud rohkem kui põlvkonna jagu aega vetes, mida see türann endale noolis, võidelnud Prantsuse ja Hispaania laevadega, vaevelnud kaks korda vangis, kaotanud jala, leidnud tõelise armastuse ja kaotanud ka selle. Ta teenis õnnetu George III lipu all, ent mõtles nagu kõik teise Kuningliku mereväe ohvitserid, et kui poleks Napoleoni, poleks ka sõda. Ilmselt poleks ta eales sattunud sõjalaevale. Ilma selle jässaka jupatsita oleks Ross Rennie elu kulgenud rahulikult mõnel kaubalaeval.

„Sa keerasid mu elu tuksi,” lausus ta ühel igavavõitu õhtupoolikul Elba saarele lähenedes ja umbes kaksteist kilomeetrit Toskaanast eemal. Ainus kuuldekauguses asuv mees oli roolimees ja too oli kapteni pomisemisega harjunud.

Kuna Ross *oli* tavaliselt rõõmsameelne ja praktiline, pidi ta mõtlema positiivselt. Kas see on tõsi? Sõda on läbi, seega tegi ta midagi ennekuulmatut: toetas küünarnukid reelingule. Purjede luhvamist kuuldes tõstis ta pilgu ja puhkes naerma, teades väga hästi, et seesugune laevakorra

äkiline rikkumine sunnib roolimeest tema poole jõllitama ja tähelepanu kaotama.

Kohmetunud Ross ajas ennast sirgu ja õnnistas rooli-meest patenteeritud Rennie-pilguga, mis parandas eksimuse korrapealt. Keegi ei jäta head meremeest kimbatusse. Ross noogutas mehele. „See ei jää viimaseks korraks, Carter,” ütles ta ja võttis sisse tavalise asendi. Abukir jätkas alustatud kursil.

Vastavalt oma iseloomule koostas Ross mõttes nimekirja plussidest ja miinustest. Nojah, peaaegu terve ta elu oli möödunud sõjalaevadel, ent see oli osutunud huvitavamaks kui sõelumine Inglismaa ja Šotimaa rannikuvetes ning võib-olla mõni kaugsõit Ameerikasse, lastiks kuivatatud heeringad, jalanõud või korsetid.

Ja kui merevägi poleks viinud teda eksootilisse Portugali, ei oleks ta kohanud Inez Veimirat, kelle armastus toob siiani naeratuse suule. Ja päris kindlasti poleks tal poega, kes ootab teda Plymouthis, poissi, kelle juuksed on sama tumedad kui temal, ainult et lokkis, huuled täid-lased, mitte nagu šotlastel, ja nahk kergelt oliivikarva. Nathani pruunid silmad olid päritud emalt. Nende ilu oligi Rossi preili Inez Veimira juures võlunud, kuni ta loomupärane optimism tasuti väikese pruunisilmse poja näol.

Jala kaotamist Trafalgari lahingus ei võtnud Ross eriti traagiliselt. Laevaarst oli saaginud lõmastatud jala maha viis tolli altpoolt põlve. Raske see muidugi oli ja ta pidi viibima üsna pikka aega Plymouthi haiglas, kus arst oli kinnitanud, et kui põlv on alles, võib mereväehvitser kamandada kvartertekil ja oodata ülendamist. Nii oli läinudki.

Ilmselt oli just Napoleoni tobe sõda see, mis tegi Ross Renniest liidri, kivikõva mehe, kelle targad otsused tegid Abukirist nõutud laeva tublide meeste jaoks nagu ta ise. Tüürimees oli selge näide. Kord juba kapten Rennie range, kuid heatahtliku valitsuse alla sattunud, jäid mehed sinna aastaiks, teades, et nad on kindlates kätes.

Sellest vaatevinklist arvas Ross, et sõda, mis oli kestnud tervelt seitse aastat ja veninud ühest sajandist teise, polnudki võib-olla totaalne kaotus. Selleks ajaks kui Undaunted ja selle eskort heitis ankruga kaunis Elba sadamas, oli Ross jälle rahulik. Kuigi sõda Napoleoniga oli lõppenud, teadis Ross, et hinnatud kaptenina leiab Kuninglik Merevägi talle alati tööd. Hetkel tahtis ta seilata Plymouthi ja olla mõnda aega koos pojaga. Näis, kas mõlemad plaanid õnnestuvad, aga Ross lootis seda.

Nagu selgus, oli tal mõlemas osas õigus. Tõsi küll, kohene naasmine Plymouthi baasi lükkus novembrisse, kuna laevad jäid kanalisse* patrullima. Kuigi Inglismaal peeti rõõmupidu selle üle, et Koletis on Elbale saadetud, oli Kuninglik Merevägi ikkagi valvel ja jätkas patrullimist.

Praamid ja kergemad laevad vedasid moona ulgumerel seilavatele laevadele – mille hulka kuulus ka Rossi oma – ning toimetasid edasi ka korrespondentsi. Õhtuti pärast vahikorda luges Ross ikka ja jälle Nathani kirju, lootes, et poeg loeb ka tema läkitusi, millega kaasnevad eksootilised asjad, mida ainult meremehed endale lubada saavad: apelsinid, sidrunid, palvevaibad Põhja-Aafrikast ja Gouda juust Madalmaadest, mis oli ekstra Maudie Pritcherti jaoks, kes oli Rossi poissi kasvatanud.

* Kanali all on mõeldud Englise kanalit ehk La Manche'i väina. Toimetaja märkus.

Kahju, et tüürimees Ben Pritchert ei elanud nii kaua, et näha Napoleoni pagendamist Elbale. Oma viimasel reisel kanalist Plymouthi oli Ross tundnud Benist puudust rohkem kui kunagi varem. Ben oli olnud ta tüürimees, omamoodi isa, kes oli veennud Rossi tooma pisipoeg Portugalist ta enda abikaasa juurde Plymouthi. 1804. aastal, mil Nathan sündis, oli Oportot tabanud maavärin, mis polnud rannikul mingi ime. Seda ei saanud võrrelda 1755. aasta katastroofiga, aga ühe sadamakaupmehe maja oli kokku varisenud, tap- pes kõik selle elanikud peale nädalavanuse rinnalapse, kelle ema oli oma kehaga päästnud.

Nii rääkisid läheduses asuva kloostri nunnad, kui Ross nädal aega pärast maavärinat kohale jõudis ja varemtes lakkamatult Ineze nime hüüdis. Ta teadis, et naine oli sün- nitanud lapse ajal, mil Ross viibis seitse kuud kestnud rei- sil Balti merel. Rohkem ei teadnud ta midagi. Ootamatu reis oli rikkunud pulmaplaanid, rääkimata kiirest laulatu- sest, sest laps oli juba tulekul. Kuninglikku mereväge ei huvitanud meeste eraelu. Halastajad õed olid võtnud väe- tikese oma hoole alla ja asetanud ta korraks pisaratest nõretava isa sülle.

Nad olid vabatahtlikult võtnud Rossi lapse kasvatada, pannud talle nimeks Nathan Thomas Fergusson Rennie ja ristunud ta katoliku usku, sest nii nunnad teevad. Kolm kuud hiljem, kui Fearless toodi Oportost pikaks ajaks Plymouthi remonti, töid nunnad Nathani Rossile tagasi koos kitsega.

Ross teadis, et laeval on üks-kaks meremeest, kes oska- vad lüpsikitsega midagi peale hakata ja nood ei jätnud teda hätta. Rossi südant liigutas kõige rohkem see, kuidas kõik mehed pardal elasid ta pojale kaasa. Alati leidis soovijaid,

kes äiutasid koolikutes vaevlevat last, kui Ross ise oli väsimusest kokku kukkumas. Ta poja esimesed ingliskeelsed hällilaulud olid lihtlabased meremehelaulud, mis sobisid ainult laevapardale.

Maudie Pritchert oli lapse avasüli vastu võtnud. Kahe aasta pärast ta lesestus. Polnud imestada, et Rossi palgaraha läks kaldale, kus Ross ostis leskprova Pritchertile ja tema neljale lapsele – pluss Rossi enda poeg – parema maja. Ta maksis korralikult, et proua kasvataks ta poega, keda Ross ise nägi väga harva. Nüüd, kui sõda oli läbi ja Ross teel koju, oli ta veendunud, et on selle lahke naise eluaegne võlglane, kuna too oli päästnud ta poja elu.

Ta võlg oli kaugelt suurem. Pärast seda, kui Ross oli õppinud oma puujalaga kõndima ja seisis taas tekil, oli Ben Pritchert päästnud ta elu tulevahetuses, mis ei väärinud Naval Chrinicle'is isegi mainimist. Nad olid lahkumas Prantsuse rannikult, kui nad vaenlase suure fregatiga kokku põrkasid. Ross oli kaotanud keset ägedat tulevahetust kõikuval tekil tasakaalu. Tüürimees oli tõtanud teda toetama ja päästnud mürsukillu eest, mis oleks võinud ta pooleks lõigata. Ta jääb mõlemale Pritchertile elu lõpuni võlgu.

Seekordne Plymouthi sadamasse purjetamine oli kibedamaigulisem, kui Ross oli arvanud. Laeva sadamasse tüürides valdas teda nostalgia. Ta silmitses maju, mis seisis kesklinnast kaugemal madala nõlva serval ja mõtles endamisi, kas Nathan näeb teda. Viimasel külaskäigul aasta tagasi oli ta kinkinud pojale teleskoobi. Võib-olla mõne